

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2005	Δ' Στάσις τῶν Χαιρετισμῶν Παρασκευὴ 31 Μαρτίου 2017 βράδυ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἡ Ἀρχιστράτηγός μας

«Χαῖρε, δι' ἧς ἐγείρονται τρόπαια·
χαῖρε, δι' ἧς ἐχθροὶ καταπίπτουσι» (Ἀκάθ. ὕμν. Ψ 5)

626 μ.Χ. Ἡ Κωνσταντινούπολις, ἀγαπητοί μου, ἡ πρωτεύουσα τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας, δοκιμαζόταν σκληρά. Ζοῦσε μία ἀπὸ τίς πιὸ δύσκολες στιγμὲς τῆς ἱστορίας τῆς.

Ὁ Ἡράκλειος, ὁ γενναῖος αὐτοκράτορας (575-641 μ.Χ.), ἔλειπε μακριὰ ἀπὸ τὴν ἔδρα του. Μὲ ὄλο τὸ στρατό του βρισκόταν σὲ ἐκστρατεία πρὸς τὰ ἀνατολικά σύνορα τῆς αὐτοκρατορίας. Ἀγωνιζόταν ἐκεῖ νὰ συντρίψει τὸν Χοσρόη τὸν Β' (590-628 μ.Χ.), τὸν ἀγέρωχο ἐκεῖνο βασιλιᾶ τῆς Περσίας, ποὺ εἶχε ἐπιτεθῆ κατὰ τῶν Βυζαντινῶν καὶ εἶχε ἀρπάξει ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα τὸν τίμιο σταυρό, τὸ ἱερώτερο καὶ πολυτιμότερο κειμήλιο τῶν ὀρθοδόξων Χριστιανῶν. Τὸ πλήγμα κατὰ τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος τῆς χριστιανικῆς αὐτοκρατορίας ἦταν βαρὺ καὶ ἡ πρόκλησις στὴν συνείδησι ὄλων τῶν ὑπηκόων ἦταν μεγάλη. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ πόλεμος αὐτὸς ποὺ ἀνέλαβε ὁ Ἡράκλειος, μὲ σκοπὸ νὰ ἀνακτήσῃ καὶ νὰ ἐπαναφέρῃ στὰ Ἱεροσόλυμα τὸν τίμιο σταυρό, ἦταν ἱερός. Οἱ πρόγονοί μας, ὅταν ἀνελάμβαναν πολεμικὲς ἐπιχειρήσεις, δὲν τὸ ἔκαναν ἀπὸ κατακτητικὴ μανία καὶ «γιὰ τὰ πετρέλαια» ὅπως ἀκοῦμε σήμερα· εἶχαν ἱεροὺς σκοποὺς καὶ ὑψηλοὺς στόχους, καὶ γι' αὐτὸ εἶχαν τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Χοσρόης, ἀντιθέτως, εἶχε ἄλλα κίνητρα. Οἱ Πέρσες εἶχαν ἀπὸ αἰώνων βλέψεις κατακτητικές· ἐπωφθαλμιοῦσαν τὰ ἀγαθὰ ἄλλων, ζήλευαν τὸ μεγαλεῖο τῶν Ἑλλήνων καί, ὅπως γνωρίζουμε ἀπὸ τὴν ἱστορία, εἶχαν ἐπιχειρήσει, ἤδη ἀπὸ τὸν 5ο π.Χ. αἰῶνα, νὰ κατακτήσουν τὴν Ἑλλάδα μὲ βασιλιᾶ τότε τὸν Ξέρξη (485-465 π.Χ.), ὁ ὁποῖος νικήθηκε στὴν περίφημη ναυμαχία τῆς Σαλαμίνας τὸ 480 π.Χ. ἀπὸ τὸν Θεμιστοκλή. Ὁ Χοσρόης λοιπὸν τώρα, μετὰ ἀπὸ 12 αἰῶνες, ἦρθε –σὰν διάδοχος τοῦ Ξέρξη ὡς πρὸς τὸ μῖσος κατὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ– νὰ λα-

φυραγωγήσῃ ὅ,τι πολύτιμο ἔβρισκε καὶ ἔτσι ἐσύλησε τὸν τίμιο σταυρό· ὄχι βέβαια ἀπὸ πίστι καὶ εὐλάβεια, ἀλλὰ ἀπὸ κακία καὶ μῖσος. Καυχόταν ὅτι δὲν θὰ καταθέσῃ τὰ ὄπλα παρὰ μόνον ὅταν καὶ ὁ τελευταῖος Χριστιανὸς θ' ἀρνηθῇ τὸν Ἐσταυρωμένο.

Ἄλλ' ἐνῶ ὁ στρατὸς τοῦ Ἡρακλείου πολεμοῦσε καὶ νικούσε τὴν ἀντίχριστη δύναμι τοῦ Χοσρόη, ὁ Πέρσης βασιλιᾶς ἔρχεται σὲ ἐπικοινωνία καὶ κλείνει συμμαχία μὲ τοὺς Ἀβάρους, ἕναν ἄλλο ἐχθρὸ τοῦ Βυζαντίου, καὶ τοὺς ὑποκινεῖ νὰ ἐπιτεθοῦν κατὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. **Οἱ Ἀβάροι** ἦταν ἕνας βαρβαρικὸς λαὸς τῆς Ἀσίας ποὺ ἔκανε ἐπιδρομὲς στὴν Δυτικὴ Εὐρώπη καὶ τώρα θὰ στρεφόταν κατὰ τοῦ Βυζαντίου μὲ τὴν ὑποκίνησι τῶν Περσῶν. Πράγματι οἱ στρατιᾶς τῶν Ἀβάρων προχωροῦν, καὶ νὰ σὲ λίγο ἡ Πόλις βρίσκεται πολιορκημένη καὶ ἀπὸ ξηρᾶς καὶ ἀπὸ θαλάσσης.

Φαντάζεσαι κανεὶς τί κατάστασι ἐπικρατοῦσε τώρα **μέσα στὴν Βασιλεύουσα!** Καθὼς ὁ στρατὸς ἔλειπε τόσο μακριὰ, ἡ φρουρὰ τῆς πόλεως ἦταν πολὺ μικρὴ καὶ ἀδύναμη ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸ πλῆθος τῶν βαρβάρων, ποὺ ἐπιχειροῦσαν ν' ἀναρριχθοῦν στὰ τεῖχη καὶ νὰ ἀλώσουν τὴν Πόλι. Ἐξ ἄλλου ἡ στενὴ πολιορκία ἀπέκλειε κάθε δυνατότητα ἀνεφοδιασμοῦ καὶ τὰ τρόφιμα καὶ ἄλλα ἀπαραίτητα ἐφόδια εἶχαν ἐκλείψει. Οἱ κάτοικοι, βλέποντας ἀπὸ παντοῦ τὴν μυρμηγκιά τῶν ἐχθρῶν καὶ μὴ ἔχοντας ἀπὸ πουθενὰ ἐλπίδα γιὰ ἀνθρώπινη βοήθεια, ἄρχισαν νὰ δειλιάζουν. Τὸ ἠθικὸ τους κατέπιπτε. Ποιὸς μπορούσε νὰ τοὺς σώσῃ;

Ἡ στιγμὴ ἐκείνη ἦταν κρίσιμη ὄχι μόνον γιὰ τὴν τύχη τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν εἰρήνη καὶ τὸν πολιτισμὸ ὅλης τῆς ἀνθρωπότητας. Ἡ Κωνσταντινούπολις ἀποτελοῦσε **φράγμα κατὰ τῆς βαρβαρότητος**· ἂν

αυτή έπεφτε, ποιός μπορούσε να προβλέψη ποιά θα ήταν ή τύχη τής Εύρώπης και του ύπολοιπού κόσμου;

Τήν δύσκολη εκείνη ώρα **ή χριστιανική πίστις θαυματουργήσε.**

Έπι κεφαλής τών άμυνομένων μέσα στην Πόλι είχε μείνει **ο πατριάρχης Σέργιος.** Μαζί με τον ιερό κληρο λιτανεύει την εικόνα τής Παναγίας και προτρέπει τους κατοίκους σε αντίστασι. Αναπτερώνει τὰ αισθήματα, έγκαρδιώνει τους ολιγόψυχους, έξοπλίζει ψυχικά τὸ λαό, και ή φρουρά τής πόλεως πάνω στα τείχη άμύνεται. Και ένῶ τὰ χέρια τών γενναίων υπερασπιστῶν τής πόλεως κρατούσαν τὰ όπλα, οί καρδιές όλων προσεύχονταν και περίμεναν τή βοήθεια τής Παναγίας, τήν προστασία του Θεού.

Και ή βοήθεια ήρθε, **τὸ θαῦμα έγινε.** Στην θάλασσα του Βοσπόρου, όπως περιγράφουν ιστορικοί τής έποχής, ξεσηκώνεται πρωτοφανής καταιγίδα. Τεράστια κύματα χτυπούν τὰ μονόξυλα του έχθρικού στόλου· ή θάλασσα άγριεύει όλοένα και πιό πολύ, μαίνεται και καταπίνει κατά χιλιάδες τὰ πλοία τών έχθρών. “Όσοι άπ’ αυτούς διέφυγαν τὸν πνιγμὸ λύνουν τήν πολιορκία και φεύγουν. “Η Παναγία έκανε τὸ θαῦμά της· ανέλπιστα βύθισε τὸν στόλο και έλευθέρωσε τήν Πόλι.

Μετά από τή θαυμαστή αυτή σωτηρία οί Βυζαντινοί μαζεύτηκαν τή νύχτα όλοι μαζί στο ναό και ύμνησαν όρθιοι τήν Παναγία. Σε όλη τήν πόλι άκουγόταν ό θούριος «*Τῆ υπερμάχῳ Στρατηγῶ τὰ νικητήρια...*». “Έτσι ή υπεραγία Θεοτόκος ανακηρύχθηκε **ή Αρχιστράτηγος του γένους μας.**

Πέρασαν από τότε πάνω από 13 αιώνες. Και ένῶ στο διάστημα αυτό ό λαός μας έμαθε και ξέμαθε χιλιάδες τραγούδια σχετικά με διάφορα γεγονότα τής κοσμικής ζωής του, έν τούτοις **ό Ακάθιστος ύμνος** δέν ξεχάστηκε. Και στην Πόλι και στην Άθήνα και στην Κύπρο και στο όρος Σινά, και παντού όπου υπάρχει έκκλησία έλληνική, κάθε Παρασκευή τής μεγάλης Τεσσαρακοστής οί Χριστιανοί “Έλληνες ψάλλουν τὸν θεσπέσιο αυτόν ύμνο και εκφράζουν τή βαθειά ευγνωμοσύνη τους στην Παναγία, τήν Αρχιστράτηγό μας.

Και, δόξα τῷ Θεῷ, **στην ψυχή τής ‘Ελλάδος ζῆ ή πίστι αυτή.** Γιατί όχι μόνο τῷ καιρῷ εκείνω, τῷ 626 μ.Χ., αλλά και στίς μέρες μας ό χριστιανικός λαός τής ‘Ελλάδος θαυματουργήσε με τή βαθειά πίστι στο Θεό.

Τήν **28η ‘Οκτωβρίου 1940** ένας νεώτερος

Χοσρόης, όχι πλέον άπ’ τήν Άνατολή άλλ’ άπὸ τή Δύσι, ώρμησε με μίσος άσπονδο κατά τής ‘Ελλάδος, με άπόφασι να τήν εξαλείψη για πάντα από τὸ χάρτη. Μα οί “Έλληνες δέν πτοήθηκαν. Με τήν πίστι ότι ή Παναγία εἶνε μαζί τους κι ότι θα τιμωρήση τὸν άσεβῆ, πὸν έμίανε τήν έορτή της, ή ‘Ελλάδα άμύνθηκε. Κάθε στρατιώτης είχε στο στήθος του τήν εικόνα τής Παναγίας. Πολλοί άξωματικοί και στρατιώτες τήν είδαν –δέν εἶνε ψέμα, εἶνε αλήθεια– να περπατῆ πάνω στα χιονισμένα βουνά τής Άλβανίας και να δίνη στο στρατό μας νίκες, πὸν έκαναν τὸν κόσμο να άπορη, να θαυμάζει και να λέη· Τί εἶνε επί τέλους αυτοί οί “Έλληνες!

Γι’ αυτό και κατά τήν έθνική μας έορτή τής **25ης Μαρτίου 1945,** τὸ πρῶτο έτος τής άπελευθερώσεώς μας από τους Γερμανούς κατακτητάς, όλος ό λαός τών Άθηνῶν και του Πειραιῶς ύποδέχθηκε με βαθειά κατανυξι τήν εικόνα τής Μεγαλόχαρης τής Τήνου ψάλλοντας τὸ «*Τῆ υπερμάχῳ Στρατηγῶ...*». “Η ‘Ελλάδα ήθελε έτσι να εκφράση τήν άπόφασί της, ή νέα ζωή του έθνους να θεμελιωθῆ επάνω στην χριστιανική μας πίστι.

Ναί. **Με τήν πίστι της στο Χριστό έζησε ή ‘Ελλάδα** και θαυματουργήσε στο παρελθόν. Με τήν πίστι αυτή θα ζήσουμε. Χωρίς αυτήν θα καταπέσουμε, έστω και αν άποκτήσουμε στρατούς και στόλους, έστω και αν τὰ έχουμε όλα διωργανωμένα. Χωρίς τήν πίστι θα εἶμαστε σαν ένα σώμα χωρίς νεῦρα, χωρίς ψυχή. Ψυχή τής ‘Ελλάδος μας πρέπει να γίνη ό Χριστός, ή πίστι σ’ αυτόν, ή όποία πρέπει να εκδηλώνεται στην καθημερινή μας ζωή. “Ας άκούσουμε όλοι τί γράφει επάνω στο ζήτημα αυτό ό έθνικός μας ιστορικός Κ. Παπαρρηγόπουλος·

«Ποτέ κάποιο έθνος δέν ευτύχησε και δέν μεγαλούργησε σ’ αυτό τὸν κόσμο χωρίς ισχυρά ήθικὰ έλατήρια. Και ένα από τὰ έλατήρια αυτά, και τὸ ισχυρότερο άπ’ όλα, εἶνε **ή Θρησκεία.** “Όλοι οί άλλοι ήθικοί μοχλοί τών έθνῶν (φιλοπατρία, φιλοτιμία, φιλοδοξία, παιδεία, ισονομία, και όποιος άλλος), ένωμένοι μαζί, δέν θα μπορέσουν ν’ αναπληρώσουν τήν ελλειψι τής θρησκείας... Τὰ έθνη λοιπόν δέν άκμάζουν και δέν μεγαλουργοῦν παρὰ δια τής Θρησκείας, ή όποία στήνει τὸ θρόνο της μέσα στην κοινωνία και μέσα στα στρατόπεδα, για να διδάξη τὸ λαό πῶς να ζῆ τίμια και πῶς να πεθαινή γενναῖα» (μεταγλώτ.).

Αυτή εἶνε ή φωνή τής ‘Ιστορίας. Θα εἶμαστε έγκληματικῶς άνόητοι αν τήν περιφρονήσουμε, και πολὺ ευτυχεῖς αν όλοι τήν άκούσουμε.

(†) **έπίσκοπος Αύγουστίνος**